

1

Spisovatel by měl...

*

*Spisovatel by měl mít
především solidní zadek.*

Dany Laferrière

1.

Plachty se nadouvaly, pleskaly ve větru, nebe bylo jako vymetené.

Lod' vyplula od břehů departmentu Var něco po jedné a teď uháněla rychlostí pěti uzlů za hodinu směrem k ostrovu Beaumont. Seděl jsem kousek od kormidla hned vedle kapitána, opájel se přísliby vznášejícími se v otevřeném prostoru, uchvácený zlatavými odlesky třpytivých vln, které tančily na hladině Středozevního moře.

Dnes ráno jsem se rozloučil se svojí garsonkou na okraji Paříže a v šest hodin chytil TGV do Avignonu. Z města, kde kdysi sídlili papežové, jsem pokračoval autobusem do Hyères, potom taxíkem do malého přístavu Saint-Julien-les-Roses – jediného místa, odkud vyrážel trajekt na ostrov Beaumont. Kvůli obvyklému zpoždění na dráze jsem o pět minut zmeškal jedinou polední loď. Když jsem s kufrem v ruce bloumal po nábřeží, kapitán, který právě vyplouval s holandskou plachetnicí, aby vyzvedl cestující na ostrově, mi ochotně nabídl, že mě svezí.

Nedávno mi bylo dvacet čtyři a procházel jsem složitým životním obdobím. Před dvěma roky jsem promoval na pařížské obchodní škole, ale místo odpovídající dosaženému vzdělání jsem nehledal. Obor jsem studoval jen kvůli rodičům, nechtěl jsem, aby můj život určoval marketing, řízení a finance. Během dvou uplynulých let jsem vystřídal nejrůznější profese, abych měl na nájem, ale veškerou tvůrčí energii jsem věnoval psaní románu *Nesmělé vrcholky*, který odmítla asi desítky nakladatelství. Všechny ty zamítavé dopisy jsem si připevnil na nástěnku nad stolem. Moje zklamání bylo přímo úměrné mé vášni pro

psaní, a tak jsem měl pokaždé, když špendlík zajel do korkového podkladu, pocit, že si ho vrážím do srdce.

Ta sklíčenost našťěstí nikdy netrvala dlouho. Vždycky jsem dospěl k přesvědčení, že nezdár je předstupněm k úspěchu. Abych tomu mohl věřit, zaměřil jsem se na známé příklady. Stephen King často připomínal, že jeho *Carrie* odmítlo třicet nakladatelů. Polovina londýnských nakladatelství prohlásila, že první díl fantasy ságy o Harrym Potterovi je „pro děti příliš dlouhý“.

Než se stala sci-fi klasika *Duna* bestsellerem, dočkal se její autor Franck Herbert asi dvaceti záporných posudků. A říká se, že Francis Scott Fitzgerald si stěny své pracovní vytapetoval sto dvaceti dvěma zamítavými dopisy z redakcí, kterým nabídl svoje povídky.

2.

Tahle metoda autosugesce však pomalu přestávala fungovat. Vůle mi nechyběla, ale měl jsem potíže se psáním. Neparalyzoval mě syndrom prázdné stránky nebo nedostatek invence. Byl to destruktivní pocit, že se při psaní nikam neposouvám. Pocit, že už dost dobře nevím, jak dál. Potřeboval jsem nový impuls pro svou práci. Přítomnost někoho, kdo bude laskavý, ale nekompromisní. Tak jsem se začátkem roku přihlásil do kurzu tvůrčího psaní pořádaného významným nakladatelstvím. Vkládal jsem do něj velké naděje, ale rychle jsem vystřízlivěl. Kurz vedl Bernard Dufy, romanopisec, který zažil svou chvilku slávy někdy v devadesátých letech. Prezentoval se, abych použil jeho vlastní slova, jako „cizelér stylu“. „Veškerá vaše práce se musí odvíjet od jazyka, ne od příběhu,“ opakoval stále dokola. „Příběh má jazyku jen sloužit.

Hledání formy, rytmu a harmonie je jediným cílem knihy. Pouze v tom může spočívat jistá originalita, poněvadž všechny příběhy byly napsané už Shakespearem.“

Těch tisíc eur, které jsem za kurz zaplatil – tři sezení po čtyřech hodinách – mě rozzuřilo a přivedlo na mizinu. Možná měl Dufy pravdu, ale osobně jsem si myslel pravý opak: styl nemůže být cílem sám o sobě. Spisovatel musí umět čtenáře především zaujmout dobrým příběhem. Vyprávěním, kterým ho vyrve z jeho existence a katapultuje do soukromí a reality románových postav. Styl je pouze prostředkem, jak vyprávění oživit a propojit. V podstatě jsem měl co do činění pouze s názorem akademika, jako byl Dufy. Rád bych znal jediný názor, který pro mě byl důležitý, názor svého odvěkého idolu – oblíbeného spisovatele Nathana Fawlese.

Objevil jsem jeho knihy na konci puberty, v době, kdy už Fawles dávno nepsal. Jeho třetí román *Zasažení láskou* mi věnovala Diana Laboriová, spolužačka, se kterou jsem v maturitním ročníku chodil, jako dárek, když jsme se nakonec rozešli. Román mi způsobil větší otřes než konec milostného vztahu, který ostatně nebyl poslední. Přečetl jsem i jeho předchozí dvě knihy *Lorelei* *Strangeovou* a *Americké městečko*. Od té doby jsem nic tak podnětného nečetl.

Měl jsem pocit, jako by se Fawles prostřednictvím svého jedinečného rukopisu obracel přímo na mě. Jeho romány plynuly, byly intenzivní, plné života. Já, který jsem nikdy nikomu nefandil, jsem stále dokola četl jeho knihy, protože ke mně promlouvaly, byly o mně, o vztahu k druhým, o neschopnosti udržet kormidlo vlastního života, o zranitelnosti člověka a jeho křehké existenci. Dávaly mi sílu a přižívovaly mou chuť psát.

V době, kdy se stáhl do ústraní, se jiní autoři pokoušeli vklouznout do jeho stylu, nasát jeho svět, kopírovat metodu vyprávění, napodobit jeho vnímavost. Ale podle mě mu nikdo nesahal ani po kotníky. Nathan Fawles byl jen jeden. Ať se vám líbil, nebo ne, museli jste uznat, že Fawles je jedinečný autor. Stačil zběžný pohled na stránku knihy, kterou jste namátkou otevřeli, a okamžitě jste poznali, že ji napsal on. A v tom, jak jsem se vždycky domníval, spočíval skutečný talent spisovatele.

I já jsem rozpítvával a luštil jeho romány, abych odhalil jejich tajemství, a potom jsem se upnul k naději, že bych s ním mohl navázat kontakt. Neměl jsem velkou šanci na odpověď, ale přesto jsem mu prostřednictvím jeho francouzského nakladatelství a agenta v Americe několikrát napsal. Zároveň jsem mu poslal i svůj rukopis.

A potom jsem si před deseti dny na oficiálních stránkách ostrova Beaumont přečetl zpravodaj a našel inzerát s nabídkou práce. *Šarlatová růže*, tamější malé knihkupectví hledalo zaměstnance. Okamžitě jsem poslal e-mail přímo do obchodu a ještě téhož dne mi Grégoire Audibert, majitel knihkupectví, přes FaceTime zavolal, aby mi oznámil, že mě přijímá. Byla to práce jen na tři měsíce, plat nebyl závratný, ale Audibert mi slíbil ubytování a dvě jídla denně v restauraci *Silný kafe* na náměstí.

Byl jsem nadšený, že jsem to místo získal, protože podle toho, co mi majitel řekl, bych měl mít i dost volného času na psaní, navíc v prostředí plném nových podnětů. A kromě toho, a tím jsem si byl jistý, budu mít příležitost setkat se s Nathanem Fawlesem.